

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1
The Causal Factors Influencing English Achievement of Prathom Suksa 6
Students under Yasothon Primary Educational Service Area Office 1

ภักดีวิภา สมเพ็ง¹ ชวนชัย เชื้อสาธุน² และเขาวนัประภา เชื้อสาธุน³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและอิทธิพลของปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 351 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความถนัดทางภาษา แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบวัดความตั้งใจเรียน มีค่าความเชื่อถือได้ตั้งแต่ 0.78 ถึง 0.92 และมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ได้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.61 ถึง 1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์เส้นทาง

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ตัวแปรสาเหตุทั้ง 6 ตัว สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ร้อยละ 67
2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผ่านความถนัดทางภาษา ความตั้งใจเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และความถนัดทางภาษา ความรู้พื้นฐานเดิมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรง และความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทั้งทางตรง และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความรู้พื้นฐานเดิม

คำสำคัญ ปัจจัยเชิงสาเหตุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

¹ ครูศุภครุฑมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

1003 หมู่ 2 บ้านลุมพุก ตำบลลุมพุก อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร 35110 E-mail : pakvipa_krupak@hotmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร.คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี : ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี : กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Abstract

The purpose of this research was to investigate the model of causal relationship and the influence of the factors toward Prathom Suksa 6 students' English achievement. The samples consisted of 351 Prathom Suksa 6 students from school under Yasothon Primary Educational Service Area Office 1 in the second semester of academic year 2013, selected by the stratified random sampling. The instruments consisted of an English achievement and the verbal aptitude and the attitude toward English test, and the parents's supporting, the achievement motivation, and the learning intention questionnaire. The reliability values ranged from 0.78 to 0.92, and the construct validity using confirmatory factor analysis with the factor loading ranged from 0.61 to 1.00. The statistical procedures employed in the data analysis included path analysis.

The research findings were as follows:

1. The model of causal factors influencing English achievement was conformity with an empirical data. All six causal factors accounted for 67% of the variations of English achievement.
2. Attitude toward English learning indirectly influenced English achievement through verbal aptitude, learning intention, and background knowledge. Parent's supporting indirectly influenced English achievement through attitude toward English learning, achievement motivation, background knowledge, learning intention and verbal aptitude. Background knowledge and achievement motivation directly influenced English achievement. And verbal aptitude directly and indirectly influenced English achievement through background knowledge.

Keywords Causal Factors, English Achievement

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 6 ได้กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว คาดการณ์ได้ยาก และซับซ้อนมากยิ่งขึ้น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2554 : 14) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยให้ความสำคัญกับการสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และสิ่งสำคัญสิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึง คือภาษาที่ใช้เพื่อติดต่อสื่อสารกับประเทศอื่นๆ ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ทำให้นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เนื่องจากสามารถเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคมเศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง

ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2551 : 1) ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนต้องเรียนในทุกระดับชั้นเพื่อพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน พร้อมทั้งมีการทดสอบเพื่อวัดผลประเมินผลคุณภาพของผู้เรียน

การประเมินคุณภาพทางการศึกษาสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา รวมทั้งเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการวางแผนและพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง (สำนักทดสอบทางการศึกษา 2555 : 1- 2) นอกจากนี้ผลการประเมินระดับชาติยังถูกใช้เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนร่วมกับผลการประเมินของสถานศึกษา แต่ผลการประเมินการทดสอบระดับชาติ (O-NET) ในปีการศึกษา 2554 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา (2555 : 9) พบว่าผลการประเมินวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยระดับประเทศเพียงร้อยละ 37.12 สำหรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 (2555 : 39 - 40) มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 49.42 และในปีการศึกษา 2555 มีผลการประเมินร้อยละ 40.82 และมีโรงเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 50.25 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 2556 : 126)

จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นผลของการจัดการศึกษา เพราะทำให้ทราบถึงความรู้ ความสามารถ และทักษะของผู้เรียนแล้ว บ่งบอกถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอน และการบริหารจัดการของผู้บริหาร โดยเฉพาะผู้เรียนที่ต้องนำผลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อ จึงเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากผลการทดสอบ การที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงหรือต่ำนั้น มีผลมาจากปัจจัยหลายประการ ดังที่ Bloom (1976 : 10-15, อ้างถึงใน จิตติพร เชื้อบัณฑิต 2553 : 12) ได้กล่าวว่า อิทธิพลของตัวแปรของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยของผู้เรียนร่วมกับด้านจิตพิสัย มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 65 คุณภาพการสอนของครูมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 25 และอีกร้อยละ 10 เป็นตัวแปรอื่นๆ ที่มีผลน้อยมาก ดังนั้นหากต้องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงจำเป็นต้องศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุจุดมุ่งหมายต่อไป

การนำปัจจัยหรือตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น จะต้องต้องมีข้อมูลที่สนับสนุนว่าปัจจัยเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันเชิงสาเหตุกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิธีการที่นิยมใช้ในการตรวจสอบความสัมพันธ์ของรูปแบบวิธีการหนึ่งคือ การวิเคราะห์สาเหตุหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการศึกษาอิทธิพลของตัวแปร แล้วนำผลมาอธิบายความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล ที่ตัวแปรสาเหตุมีผลต่อตัวแปรผล (สุภมาส อังสุโชติ และคนอื่น ๆ 2554 : 179) วิธีการวิเคราะห์เช่นนี้จะช่วยยืนยันว่า รูปแบบเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากปรากฏการณ์จริงหรือข้อมูลเชิงประจักษ์ มีความสอดคล้องกับความสัมพันธ์ของรูปแบบตามทฤษฎีหรือสมมุติฐานที่เกิดจากการศึกษาหรือไม่ ซึ่งผลจากการวิเคราะห์นี้เป็นประโยชน์สำหรับใช้เป็นแนวทาง ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่าง เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และความถนัดทางภาษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1

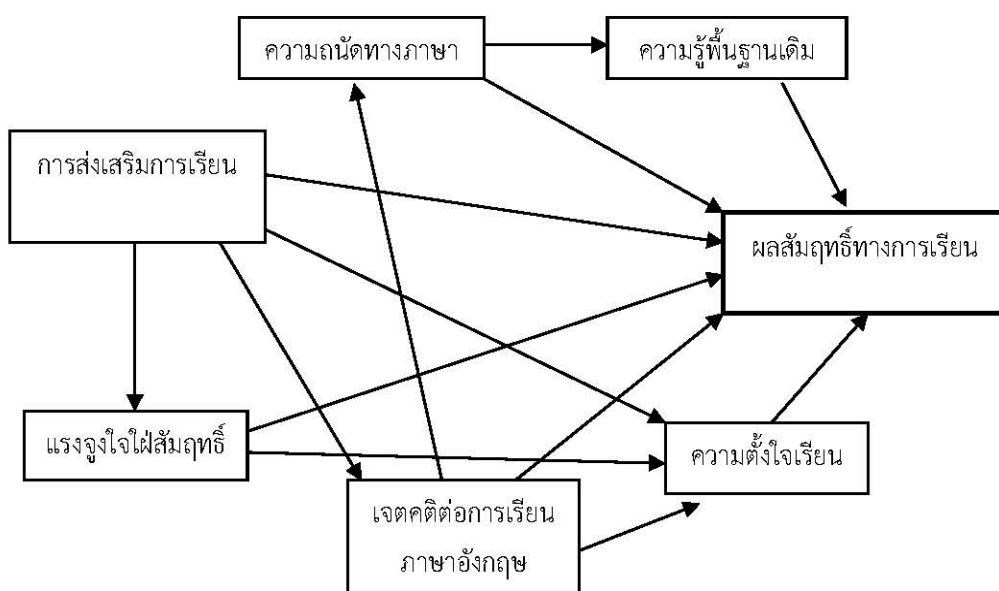
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และความถนัดทางภาษา ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ทำให้ได้รูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 ตัวแปรที่ศึกษา มีทั้งหมด 7 ตัว ประกอบด้วยตัวแปรสาเหตุ 6 ตัว เป็น ตัวแปรสังเกตได้ภายนอก 1 ตัว ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง และตัวแปรสังเกตได้ภายใน 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และความถนัดทางภาษา ส่วนตัวแปรผล เป็นตัวแปรสังเกตได้ภายใน 1 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

สมมุติฐานการวิจัย

1. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรสาเหตุทั้ง 6 ตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความตั้งใจเรียน ความถนัดทางภาษา และความรู้พื้นฐานเดิม
3. การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความตั้งใจเรียน
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความตั้งใจเรียน
5. ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
6. ความตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
7. ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความรู้พื้นฐานเดิม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 2,715 คน และกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 351 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้นและใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบ 2 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความถนัดทางภาษา เป็นแบบทดสอบที่มีข้อสอบมีความยากในระดับค่อนข้างยาก ยากง่ายปานกลางและค่อนข้างง่าย นั่นคือค่าความยากของข้อสอบมีตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.70 มีค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบในระดับพอใช้ ดี และดีมาก คือ ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.88 มีความเชื่อถือได้ในระดับมากโดยมีค่าเท่ากับ 0.78 และ 0.88 และมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.61 ถึง 0.84 แสดงว่าตัวแปรทุกตัวในองค์ประกอบของแบบทดสอบมีความสัมพันธ์กันแบบสอบถาม 4 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบวัดความตั้งใจเรียน แบบสอบถามมีข้อความที่มีอำนาจจำแนกในระดับพอใช้ ดี และดีมาก คือมีค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.71 มีความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามทุกฉบับในระดับมากโดยมีค่าตั้งแต่ 0.80 ถึง 0.92 และมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันได้ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.73 ถึง 1.00 แสดงว่าตัวแปรทุกตัวในองค์ประกอบของแบบสอบถามมีความสัมพันธ์กัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบ และการวิเคราะห์เส้นทาง ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าสถิติที่แสดงความสอดคล้อง ได้แก่ $\chi^2 = 1.63$, $df = 3$, $p = .65$, $\chi^2 / df = 0.54$, $GFI = 1.00$, $AGFI = 0.99$, $RMSEA = 0.00$, $SRMR = 0.01$, $NFI = 1.00$, $NNFI = 1.00$, $CFI = 1.00$ และ $RFI = 1.00$ และตัวแปรสาเหตุทั้ง 6 ตัว สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ร้อยละ 67 โดยตัวแปรความถนัดทางภาษาส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ ความรู้พื้นฐานเดิมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าน้ำหนักความสำคัญเท่ากับ 0.56, 0.18 และ 0.13 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรที่ไม่ส่งผล ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ความตั้งใจเรียน และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง
2. ตัวแปรสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีดังนี้
 - 2.1 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความถนัดทางภาษา ความตั้งใจเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม ด้วยขนาดอิทธิพล 0.49
 - 2.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และความถนัดทางภาษาด้วยขนาดอิทธิพล 0.51
 - 2.3 ความรู้พื้นฐานเดิมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรง ด้วยขนาดอิทธิพล 0.18 และ 0.13 ตามลำดับ
 - 2.4 ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทางตรง ด้วยขนาดอิทธิพล 0.56 และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความรู้พื้นฐานเดิม ด้วยขนาดอิทธิพล 0.14
 - 2.5 ความตั้งใจเรียนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรสาเหตุทั้ง 6 ตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสถิติที่แสดงความสอดคล้องมีค่าสถิติที่เข้าเกณฑ์การพิจารณาทุกค่า จึงทำให้รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุประกอบไปด้วยตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบหรือปัจจัยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามที่ Bloom (จิตติพร เชื้อบัณฑิต 2553 : 11-12) กล่าวว่าอิทธิพลของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยรวมกับลักษณะด้านจิตพิสัยของผู้เรียน ร้อยละ 65 คุณภาพการสอนของครูร้อยละ 25 และอีกร้อยละ 10 เป็นตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยตัวแปรด้านพุทธิพิสัยได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมและความถนัดทางภาษา ตัวแปรลักษณะด้านจิตพิสัย ของผู้เรียนได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความตั้งใจเรียน เป็นตัวแปร อื่นๆ คือ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง จึงทำให้รูปแบบของความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของประสงค์ ปุกคำ (2554 : บทคัดย่อ) ที่ได้วิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของผู้เรียน พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วตัวแปรในรูปแบบต่างก็เป็นองค์ประกอบหรือปัจจัยของการเรียนรู้อย่างมีความสุข

2. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความตั้งใจเรียน ความถนัดทางภาษา และความรู้พื้นฐานเดิม ผลการวิจัยพบว่า

2.1 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบเพียงค่าขนาดอิทธิพล .07 ที่แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเท่านั้น ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากผู้เรียนทุกคนในยุคปัจจุบันส่วนมากต่างก็เล็งเห็นความสำคัญและตระหนักถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษเนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาต่างก็ให้ความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลก ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2546 : 77) ได้กำหนดทักษะภาษาต่างประเทศให้เป็นคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ในสองทศวรรษ กำหนดภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารโดยใช้ปัจจัยด้านการเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายและปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสารสารสนเทศผ่านระบบข้อมูลข่าวสารต่างๆ ให้ความสำคัญกับการนำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวัน และ กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 1) ที่ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนจะต้องเรียน ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานต่าง ๆ จึงปลูกจิตสำนึกและกระตุ้นให้สังคมเห็นประโยชน์ และความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยการรณรงค์ในรูปแบบของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้สื่อต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวผู้เรียนเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ ดังที่ สุชา จันทรธรม (2544 : 273) กล่าวว่า วิทย์ ไทรทัศน์ สื่อมวลชนต่างๆ ล้วนมีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติทั้งสิ้น จึงทำให้ผู้เรียนส่วนมากตระหนักและเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษไม่ว่าผู้เรียนคนนั้นจะเรียนเก่งหรืออ่อน สอดคล้องกับ สาลินี วงษ์แสง (2546 : 86) ที่พบว่า เจตคติไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเนื่องจากสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่เหมาะสม

2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความถนัดทางภาษา ด้วยขนาดอิทธิพล 0.56 ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนจะมีความใฝ่เรียนรู้ ค้นคว้าและฝึกฝนการใช้ภาษาอยู่เสมอ ทำให้มีความถนัดทางภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษฎา ศรีพานิชย์ (2546 : 91) และจิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 73) ที่พบว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษสูง จะรักการเรียน มีความสนใจเอาใจใส่ค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ซึ่งส่งผลให้มีความถนัดทางภาษา และผู้ที่มีความถนัดทางภาษาจะเรียนรู้ได้ดี จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี

2.3 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผ่านความตั้งใจเรียน เพราะมีขนาดอิทธิพลเพียง -0.41 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากผู้เรียนที่ตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษจะแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตนเองนอกห้องเรียน จึงทำให้ไม่สนใจกิจกรรมที่ครูสอนในห้องเรียน ทำให้ไม่ตั้งใจเรียนดังที่ พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 17) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในยุคปฏิรูปการเรียนรู้ว่าเป็นผู้ชี้แนะแนวทางการเรียนแก่ผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งในและนอกห้องเรียน ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้ จึงไม่ได้เกิดเฉพาะในห้องเรียน ผู้เรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนอยู่แล้ว อาจศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง จึงทำให้ไม่มีความตั้งใจเรียน ไม่ใส่ใจต่อบทเรียนและกิจกรรมที่ครูสอน

2.4 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความถนัดทางภาษา ผ่านความรู้พื้นฐานเดิม ด้วยขนาดอิทธิพล 0.57 ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ผู้ที่มีเจตคติต่อการเรียนดีจะเป็นผู้ที่รักการเรียน มีความสนใจ เอาใจใส่ ค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ซึ่งส่งผลให้มีความถนัดทางภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 73) ที่พบว่าผู้ที่มีความถนัดทางภาษาเป็นผู้ที่สามารถอ่านจับใจความ ดีความ วิเคราะห์ความสำคัญของข้อความได้ดี ทำให้เรียนรู้ภาษาได้ง่าย มีความรู้ ความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาและเชื่อมโยงความรู้ที่ตนเคยเรียนรวมทั้งจดจำสิ่งที่เคยเรียนมาซึ่งความรู้พื้นฐานเดิมได้เป็นอย่างดี ส่วน ยุทธภูมิ ตรีเลื่อน (2550: 78-81) พบว่า ความถนัดทางภาษา

ส่งผลต่อความรู้พื้นฐานเดิม ความรู้พื้นฐานเดิมเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว ผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานเดิมดีจะสามารถเรียนรู้เนื้อหาในระดับที่สูงขึ้นได้ดีและง่ายขึ้น ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุทธภูมิ ตรีเลื่อน (2550 : 79) เยาวลักษณ์ ศรีสุนนท์ (2552 : 81) และจิตติพร เชื้อบุญชาติ (2553 : 74)

3. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความตั้งใจเรียน ผลการวิจัยพบว่า

3.1 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบเพียงค่าขนาดอิทธิพล 0.01 ที่แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเท่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ผู้ปกครองไม่สามารถชี้แนะและแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ เพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม ไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพียงพอที่ให้คำแนะนำหรือให้ความรู้ กับผู้เรียนได้ แต่ผู้ที่มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการชี้แนะแนวทางการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ดังงานวิจัยของ วนิดา ดีแป้น (2553 : 170) และพนิดา หมีนชนะมา (2553 : 129) ที่พบว่าคุณภาพการสอนของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ เพราะเป็นผู้ที่สามารถชี้แนะ ให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนได้

3.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้วยขนาดอิทธิพล 0.70 ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้ปกครองที่คอยให้กำลังใจ ติดตาม ดูแลเอาใจใส่ การเรียนของผู้เรียนอยู่เสมอ จะทำให้นักเรียนมีกำลังใจ มีความพยายามที่จะเรียนรู้เพื่อให้ได้รับผลการเรียนที่ดี เพื่อจะได้ทำให้ผู้ปกครองชื่นชมและดีใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นทำให้นักเรียนมีความพยายามและตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ ประสบความสำเร็จทางการเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ เยาวลักษณ์ ศรีสุนนท์ (2552 : 80)

3.3 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยขนาดอิทธิพล 0.65 ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้ปกครองเป็นผู้ที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกดีหรือไม่ดีต่อการเรียนได้ หากผู้ปกครองให้การสนับสนุน ไม่ได้แย้ง ชี้แนะให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน แสดงพฤติกรรมที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามที่ตนได้รับรู้จากผู้ปกครอง ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ สิริพร ปาณางษ์ (2545 : 150) พนิดา หมีนชนะมา (2553 : 127) และอัญญา พรหมมาท้าว (2553 : 141)

3.4 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านความตั้งใจเรียน ด้วยขนาดอิทธิพล 0.40 ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่คอยดูแลเอาใจใส่ ช่วยเหลือและส่งเสริมสนับสนุน ทางด้านการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างเต็มที่ เป็นผู้เอื้ออำนวยต่อการศึกษานักเรียน จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ มีสมาธิและจดจ่อต่อการเรียนในขณะที่ครูสอน ให้ความร่วมมือกับครูและเพื่อนในการทำงานและปฏิบัติกิจกรรมตามที่ครูมอบหมาย ตั้งใจในการเรียน ทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของ รัตนดาพร ปัจฉิมมา (2552 : 48) และอัญญา พรหมมาท้าว (2553 : 141)

3.5 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผ่านความถนัดทางภาษา ด้วยขนาดอิทธิพล 0.37 ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองมีความสำคัญต่อความรู้สึกและจิตใจของผู้เรียน เป็นบุคคลที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อการเรียนได้ หากผู้เรียนมีความเชื่อมั่น เห็นประโยชน์และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน สอดคล้องกับพนิดา หมีนชนะมา (2553 : 127) และอัญญา

พรมมาท้าว (2553 : 141) ที่พบว่าการส่งเสริมของผู้ปกครองมีอิทธิพลโดยตรงต่อเจตคติ เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ก็จะใฝ่เรียนรู้ ค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาและฝึกฝนการใช้ภาษาอยู่เสมอทำให้มีความถนัดทางภาษา สอดคล้องกับ รัตน์ดาพร ปัจฉิมมา (2548 : 67) และ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 73) ที่พบว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงจะรักการเรียน เอาใจใส่ ค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ ส่งผลให้มีความถนัดทางภาษา เมื่อมีความถนัดทางภาษาแล้วก็จะสามารถ อ่านจับใจความ ดีความ และวิเคราะห์ความสำคัญของข้อความได้ดี ทำให้เรียนรู้ภาษาได้ง่าย เข้าใจและใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิดา ตีแป้น (2553 : 169)

3.6 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเจตคติต่อการเรียน ผ่านความถนัดทางภาษา ผ่านความรู้พื้นฐานเดิม ด้วยขนาดอิทธิพล 0.48 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียนที่สุด สามารถกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษ ทำให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน สอดคล้องกับ พนิดา หมั่นชนะมา (2553 : 127) และ อัญชนา พรมมาท้าว (2553 : 141) ที่พบว่าการส่งเสริมของผู้ปกครองมีอิทธิพลโดยตรงต่อเจตคติต่อการเรียน เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแล้วก็จะสนใจใฝ่เรียนรู้ ค้นคว้าและฝึกฝนจนทำให้ตนเองมีความถนัดทางภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตน์ดาพร ปัจฉิมมา (2548 : 67) และ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 73) ที่พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษส่งผลต่อความถนัดทางภาษา ผู้มีความถนัดทางภาษาเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม สามารถเข้าใจเชื่อมโยงความรู้ที่เป็นพื้นฐานเดิมมาใช้ในการเรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ ประสงค์สุข (2546 : 61) และ ยุทธภูมิ ตรีเลื่อน (2550: 78-81) ที่พบว่าความถนัดทางภาษาเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความรู้พื้นฐานเดิม ผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานเดิมดี จะสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วกับเรื่องใหม่ที่จะเรียนได้ดีและง่ายขึ้น ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 74) และ อัญชนา พรมมาท้าว (2553 : 143) ที่ทำการวิจัยและพบว่าความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความตั้งใจเรียน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความตั้งใจเรียน ด้วยขนาดอิทธิพล 0.13 และ 0.73 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความพยายามฟันฝ่าอุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จทางการเรียน ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความรู้ความสามารถ ทักษะกระบวนการ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกอันเป็นผลการพัฒนาที่เกิดจากการฝึกฝนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะสร้างโอกาสและพยายามที่จะทำให้ตนเองประสบผลสำเร็จในการเรียนจนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 75) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสอดคล้องกับ กอบชัย โพธิ์นาแค (2546 : 83) และ เขียวลักษณ์ ศรีสุนนท์ (2552:80-82) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านความตั้งใจเรียน

5. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยขนาดอิทธิพล 0.18 ทั้งนี้เพราะความรู้พื้นฐานเดิมเป็นพื้นฐานในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป มีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาใหม่ที่ครูสอนได้ดีและง่ายยิ่งขึ้น จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ยุทธภูมิ ตรีเลื่อน (2550 : 79) รัตน์ดาพร ปัจฉิมมา (2552 : 67) และ เขียวลักษณ์ ศรีสุนนท์ (2553 : 81)

6. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า ความตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจเรียนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบเพียงค่าขนาดอิทธิพล 0.06 ที่แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เท่านั้น ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากความตั้งใจเรียน ไม่ได้ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนได้จนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากครูผู้สอนไม่ได้จัดกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงได้ ดังที่ เดิมศักดิ์ คทวนิช (2546 : 169,194) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ใด ๆ จะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้ครบทุกขั้นตอนเสียก่อน ส่วน กระทรวงศึกษาธิการ (ม.ป.ป. : 4) ได้สรุปปัญหาเพื่อนำมาจัดทำแผนปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ขาดความรู้และทักษะในการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ จึงด้อยทักษะทางภาษา โดยเฉพาะการสื่อสาร และยังขาดเจตคติที่ดีต่อการสอนภาษาอังกฤษ อีกทั้งผลการประเมินความสามารถตนเองของครูพบว่า ร้อยละ 51.19 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุงการคาดหวังที่จะให้ครูพัฒนาหลักสูตร จัดทำแผนการสอน ผลิตภัณฑ์ และจัดการเรียนการสอนตามที่กำหนดจึงไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เช่นเดียวกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2557 : 10 - 17) ที่กล่าวถึงความสำคัญของครูว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งของความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ครูที่มีความสามารถและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ จะเป็นต้นแบบที่ดีของผู้เรียนในการเรียนรู้และฝึกฝน ครูที่มีความรู้ ความสามารถ ด้านการจัดการเรียนการสอน และการใช้สื่อจะช่วยกระตุ้น สร้างแรงจูงใจและพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้และการใช้ภาษาของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ โสจิรัตน์ เณรแขก (2546 : 68) ที่พบว่าตัวแปรความตั้งใจเรียนไม่ถูกเลือกให้เป็นตัวแปรพยากรณ์ที่ดี ที่จะนำไปสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

7. จากสมมุติฐานการวิจัยที่กล่าวว่า ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านความรู้พื้นฐานเดิม ผลการวิจัยพบว่า ความถนัดทางภาษามีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความรู้พื้นฐานเดิม ด้วยขนาดอิทธิพล 0.56 และ 0.14 ลำดับ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนที่มีความถนัดทางภาษาจะสามารถอ่านจับใจความ ตีความ วิเคราะห์ความสำคัญของข้อความได้ดี ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้ง่าย มีความรู้ ความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ทำให้จดจำสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว ซึ่งความรู้พื้นฐานเดิมได้ส่งผลให้เรียนรู้เนื้อหาเรื่องต่อไปได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษฎา ศรีพานิชย์ (2546 : 90) กอบชัย โพธินาแคะ (2546 : 85) ทศนีย์ ประสงค์สุข (2548 : 61) รัตน์ดาพร ปิจฉิมมา (2548 : 67) ที่พบว่าความถนัดทางภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วน ยุทธภูมิ ดรเถื่อน (2550: 78-81) และ จิตติพร เชื้อบัณฑิต (2553 : 74) พบว่าความถนัดทางภาษาส่งผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผ่านความรู้พื้นฐานเดิม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 สำหรับครูผู้สอน ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนมีความถนัดทางภาษา และมีการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน พร้อมเชื่อมโยงไปสู่เรื่องใหม่ที่จะสอนจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีและเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอนได้ง่ายและดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ครูผู้สอนควรสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน และสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดกับผู้เรียนหาเทคนิควิธีการสอนและกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

1.2 สำหรับผู้ปกครอง ควรดูแลเอาใจใส่และกระตุ้นเสริมแรงให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างเต็มที่ ให้ความรักและความอบอุ่น สร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนและตั้งใจเรียน และควรส่งเสริมสนับสนุน สื่อเทคโนโลยีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้นอกห้องเรียน ให้เวลาในการติดตามดูแลเกี่ยวกับการทำการบ้านและการทบทวนบทเรียนเพื่อผู้เรียนจะได้เรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิมและความถนัดทางภาษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยขนาดค่าอิทธิพลที่สูงกว่าตัวแปรอื่น ทั้งสองตัวแปรนี้ต่างก็เป็นตัวแปรที่เป็นผลมาจากการสอนของครู ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอน เช่น คุณภาพการสอนของครู เป็นต้น

2.2 ควรมีการวิจัยโดยเทคนิคการวิเคราะห์อื่นร่วมด้วยเพื่อเปรียบเทียบและยืนยันผลการวิจัย เช่น การวิเคราะห์ห่าพระดับ หรือการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป AMOS เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กอบชัย โทธินาแคะ. การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.
- กฤษฎา ศรีพานิชย์. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.
- เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1, สำนักงาน. การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปีการศึกษา 2555. ยโสธร: กลุ่มงานวัดและประเมินผลการศึกษาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1, 2556.
- . รายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนปีการศึกษา 2554. ยโสธร: กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการศึกษานักเรียนเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายโสธร เขต 1, 2555.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์, 2557.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ /เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ : โครงการวิถีการเรียนรู้ของคนไทย. กรุงเทพฯ: วี.ที.ซี คอมมิวนิเคชั่น, 2546.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) (ออนไลน์) 2554 (อ้างเมื่อวันที่ 6 เมษายน 2556). จาก <http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p11/plan11.pdf>
- จิตติพร เชื้อบัณฑิต. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานองบัวลำภู เขต 1. ปรียญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.
- จิรากุล พิพัฒน์ดิศักดิ์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2548.

เดิมศักดิ์ คทวนิช. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดเคชั่น, 2546.

ทัศนีย์ ประสงค์สุข. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.

ประสงค์ ปุกคำ. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2553.

พินดา หมั่นชนะมา. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 3 ด้วยโมเดลลดหลั่น
เชิงเส้นพระระดับ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2553.

พรสวรรค์ สืบอ. สดุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่...การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์, 2550.

ยุทธภูมิ ดรเลื่อน. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.

เยาวลักษณ์ ศรีสุนนท์. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2552.

รัตนดาพร ปัจฉิมา. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2548.

เลขาธิการวุฒิสภา, สำนักงาน. ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์/เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์
: โครงการวิธีการเรียนรู้ของคนไทย. กรุงเทพฯ: วิ.ที.ซี คอมมิวนิเคชั่น, 2546.

วนิดา ดีแป้น. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พระระดับ. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2553.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรและประเทศไทย, 2553.

———. แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
ของประเทศ(ออนไลน์) 2558 (อ้างเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558). จาก
http://www.moe.go.th/Web_studyingenglish/p_eng_2549-2553.doc.

สาลินี วงษ์แสง. ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
เขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา, 2546.

สิริพร ปาณาวงษ์. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพระระดับของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2545.

- สุชา จันทรเอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2544.
- สุภมาศ อังศุโชติ, สมถวิล วิจิตรวรรณ และรัชนิกุล ภิญโญภาณุวัฒน์. สถิติวิเคราะห์สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์:เทคนิคการใช้โปรแกรม LISREL. พิมพ์ครั้งที่ 3 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์, 2554.
- ทดสอบทางการศึกษา, สำนัก. ผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติ ปีการศึกษา 2554 : บทสรุปและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2555.
- โสจิรัตน์ เณรแขก. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสไตลการคิด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความถนัดทางภาษา ความตั้งใจเรียน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.
- อัญชนา พรหมมาท้าว. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์. วิชานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2553.